

Жив ко-ло Ки-є-ва змій. Що-ро-ку по-си-ла-ли йо-му дань: мо-ло-до-го па-руб-ка або дів-чи-ну. От дій-шла чер-га вже й до донь-ки са-мо-го кня-зя. Ні-чо-го ро-би-ти, тре-ба від-да-ва-ти. А кня-зів-на бу-ла ду-же вро-дли-ва. То змій її й по-лю-бив. От во-на до ньо-го при-ле-сти-ла-ся та й пи-та-є-ться:

— Чи мо-же те-бе хтось по-ду-жа-ти?

— Мо-же, — ка-же змій, — жи-ве в Ки-є-ві над Дні-про-м о-дин ко-жу-м'я-ка... Як і-де мо-чи-ти ко-жі, то не о-дну не-се, а де-сять.

Як на-мо-кнуть ті ко-жі, то я ві-зьму та й у-че-плю-ся за них, чи ви-тя-гне він? А йо-му бай-ду-же: як у-хо-пить, то й ме-не з ко-жа-ми тро-хи на бе-рег не ви-тя-гне. От бу-ла-ви то-го чо-ло-ві-ка я ли-ше й бо-ю-ся. Кня-зів-на на-пи-са-ла ли-ста й з го-лу-бом по-сла-ла до-до-му. «Так і так, — пи-са-ла, — у вас, та-ту, є в Ки-є-ві чо-ло-вік на прі-зви-сько Ко-жу-м'я-ка. Бла-гай-те йо-го зі змі-єм би-ти-ся, щоб ви-зво-ли-ти ме-не з не-во-лі!» По-кли-кав князь до се-бе всю стар-ши-ну.